

Šu 24 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, ustanovuje obligatorně, že radiotelefonní zařízení, jež někdo bez povolení přechovával, propadá ve prospěch státu. Ježto nalézací soud zjistil, že obžalovaný přechovával radiotelefonní zařízení, o něž tu jde, bez povolení, musil podle posléze citovaného obligatorního ustanovení zákona ono zařízení prohlásiti za propadlé.

Čís. 2830.

Navrhl-li státní zástupce, by bylo použito trestní sazby Šu 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. a nalézací soud nepokládá tento návrh za nepřipustný nebo navrhovanou sazbu za nedostatečnou a neprohlásil-li se následkem toho za nepřislušna, nepřichází s hlediska Šu 34 tr. zák. již v úvahu trestní sazba Šu 179 tr. zák., nýbrž jen sazba Šu 1 cit. zákona.

(Rozh. ze dne 20. června 1927, Zm II 207/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 23. března 1927, pokud jím byl obžalovaný uznán byv vinným zločiny podle Šu 6 čís. 2 odst. druhý a třetí zákona na ochranu republiky a podle §§ 9, 5, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák. a přestupkem podle Šu 461 tr. zák., byl odsouzen podle Šu 179 tr. zák. a Šu 1 zákona čís. 471/1921 sb. z. a n. k určitému trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný a vyměřil obžalovanému trest podle Šu 6 čís. 1 odst. třetí zákona na ochranu republiky.

Důvody:

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovaný uznán vinným zločinem vojenské zrady podle Šu 6 čís. 2, odst. druhý a třetí zák. na ochranu republiky, dále zločinem spoluviny na krádeži a nedokonaného svádění ku krádeži podle §§ 9, 5, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák. a přestupkem zpronevěření podle Šu 461 tr. zák. a za to odsouzen podle Šu 179 tr. zák. a Šu 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., s ohledem na §§ 34, 35 tr. zák. a za použití Šu 55 tr. zák. do těžkého žaláře v trvání 18 měsíců, zostřené a doplněné 1 postem měsíčně, a podle Šu 32 zák. na ochranu republiky ku ztrátě čestných práv občanských. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá tuto část rozsudku důvodem zmatečnosti podle Šu 281 čís. 11 tr. ř. namítajíc, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní, vyměřiv obžalovanému trest na základě Šu 1 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., t. j. podle trestní sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, ač trest měl býti podle zásady vyslovené v Šu 34 tr. zák. vyměřen podle trestní sazby těžkého žaláře od 3 do 5 let v Šu 6, čís. 1 odst. třetí zák. na ochranu republiky uvedené. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Rozsudek uvádí v rozhodovacích důvodech doslovně: »Poněvadž v návrhu obža-

loby je vzat za základ trest v §u 179 tr. zák. uvedený, totiž těžký žalář od 5 do 10 let, tedy těžší trest, než jest uveden v §u 6 čís. 1 zák. na ochranu republiky, a veřejný obžalobce navrhl též podle §u 4 zák. čís. 471/21 sb. z. a n., použití trestní sazby v §u 1 tohoto zákona uvedené, totiž sazby od 1 do 5 let, soud, nepřihlížeje k §u 6 čís. 1 zák. na ochranu republiky, vyměřil trest podle §u 179 tr. zák., jenž je zásadně vyšší a těžší než trest v §u 6 čís. 1 zák. na ochranu republiky stanovený, nýbrž řídě se návrhem obžaloby užil sazby v §u 1 zák. čís. 471/21 sb. z. a n. uvedené při výměře trestu». Toto místo rozhodovacích důvodů nelze pojímati jinak, než v tom smyslu, že nalézací soud vyměřil obžalovanému trest podle posléz uvedené trestní sazby, t. j. podle sazby těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, avšak přihlížel při tom k tomu, že trest v §u 179 tr. zák. stanovený, na jehož místě byl v obžalovacím spise podle §u 4 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. navržen trest podle §u 1 tohoto zákona, — je přísnější než trest těžkého žaláře od 3 do 5 let v §u 6 čís. 1 zák. na ochranu republiky stanovený. Přihlížel-li však nalézací soud, ač vyměřil ve skutečnosti trest podle §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. při zkoumání otázky, na který ze zločinů tu v úvahu přicházejících jest uložen nejprísnější trest, uvedeným způsobem také k trestní sazbě §u 179 tr. zák., stalo se tak neprávem; neboť tato trestní sazba neměla tu vůbec místa a to proto, že státní zástupce navrhl v obžalovacím spise, by bylo užito trestní sazby v §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. (§ 4 tohoto zákona) a nalézací soud nepokládal tento návrh za nepřipustný nebo navrhovanou sazbu za nedostatečnou a neprohlásil se v důsledku toho za nepřislušna podle §u 261 tr. ř. (§ 5 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.). Podle toho nastoupila v souzeném případě na místo trestní sazby §u 179 tr. zák. trestní sazba v §u 1 posléze cit. zákona uvedená, t. j. trestní sazba těžkého žaláře od 1 roku do 5 let.

Tato trestní sazba jest však zřejmě mírnější, než trest těžkého žaláře od 3 do 5 let, jenž jest podle §u 6 čís. 1, odst. třetí, pokud se týče čís. 2, odst. první zák. na ochranu republiky uložen na zločin vojenské zrady, jímž byl obžalovaný uznán vinným kromě zločinu trestného podle §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. Podle §u 34 tr. zák. má zločinec, jenž spáchal více zločinů jsoucích předmětem téhož vyšetřování a odsouzení, býti potrestán podle toho zločinu, na který jest uložen nejprísnější trest, přihlížejíc však ke zločinům ostatním. Tohoto předpisu má býti podle §u 35 tr. zák. šetřeno také tenkrát, sbíhají-li se zločiny, přečiny nebo přestupky. Podle této zásady měl býti v souzeném případě obžalovanému vyměřen trest podle zločinu vojenské zrady (§ 6 čís. 1 zák. čís. 50/23 sb. z. a n.), t. j. na základě oné trestní sazby těžkého žaláře od 3 do 5 let, a mělo býti při tom přihlíženo k ostatním trestným činům, jimiž byl obžalovaný uznán vinným. Nalézací soud vykročil tudíž ze své moci trestní, vyměřil-li obžalovanému trest podle §u 1 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. Na tom nemění ničeho ani skutečnost, že v činech obžalovaného, jež byly nalézacím soudem kvalifikovány jako zločin spoluviny na krádeži a nedokonaného

svádění ku krádeži podle §§ 9, 5, 171, 173 174 II c), 179 tr. zák., měly býti správně spatřovány dva trestné činy, a to v jednání ve vlastním výroku rozsudku pod I. (2) uvedeném zločinu spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 174 II c) tr. zák. a v činu tamtéž pod I. (3) naznačeném zločin nedokonaného svádění ku krádeži podle §§ 9, 171, 173, 174 II c), 179 tr. zák.; neboť i při správném podřadění těchto činů pod ustanovení trestního zákona — nesprávná kvalifikace těchto činů nestala se ostatně v neprospěch obžalovaného — bylo by v souzeném případě, v němž byl učiněn státním zástupcem v obžalovacím spise návrh po rozumu Šu 4 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., a v němž nalézací soud se neprohlásil za nepříslušna podle Šu 5 zákona a Šu 261 tr. ř., pokládati za zločin, na nějž jest uložen nejprísnější trest, zločin vojenské zrady, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný zrušiti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2831.

Pokus vyhnání plodu (§ 8, 144 tr. zák.) při plodu odumřelém neb následkem pádu za všech okolností odumírajícím je vyloučen pro nedostatek způsobilého předmětu.

(Rozh. ze dne 21. června 1927, Zm II 135/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 24. září 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na pokusu vyhnání vlastního plodu ve smyslu Šu 5, 8, 144 tr. zák. u Štěpánky V-ové, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil spisy nalézacímu soudu, by věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Jinak zmateční stížnost zavrhl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti úspěchu, pokud, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř., napadá odsuzující výrok ve případě Štěpánky V-ové. Poukazujíc k tomu, že soud uvěřil zodpovídání se V-ové o pádu se schodů, vytýká stížnost především rozsudku neúplnost, pokud nepřihlíží k další obhajobě V-ové, že tehda již krvácela a měla bolesti, než ještě šla k obžalovanému. Z této soudem pominuté prý skutečnosti vyplývá, že krvácení a bolesti byly již příznakem potratu, takže tu již nebylo třeba závadného zákroku, nýbrž toliko výskrabu jakožto vyčištění zdravotního, by nenastala sepse, a byl proto podle stížnosti zapovězený zákrok aneb alespoň pokus jeho vyloučen, když již byl v chodu potrat. Třebas nebylo lze bezpodmínečně přisvědčiti tomuto právnímu názoru zmateční stížnosti, nutno jí přece dáti za pravdu, pokud svými vývody vytýká rozsudku neúplnost a nejasnost. Štěpánka V-ová udala při výslechu dne 26.